

— Лъжешъ, кучешки синъ, тебе гръкляна ти ще изкарамъ... — изрева още по-високо ковчег арътъ.

По околнитѣ маси глъчката стихна, нѣкои се изправиха на крака, една отъ пейкитѣ съ трѣсъкъ се повали на пода. Въ дъното остро изквича настѣпенъ песъ и излая.

— Не, ей Богу . . . истината . . . тя сама, — се разлѣ пискливиятъ гласъ на ковача въ внезапно зацарувалата тишина. Ала въ това време една тъмна бутилка се откъсна отъ масата и полетѣ къмъ главата на ковача, разкървави челото му и бухна въ прозореца, като разпилѣ наплютото отъ мухитѣ стъкло на хиляди парчета.

Чу се викъ на остра болка : ковачътъ, раненъ, съ черна ивица кръвъ по лицето, съ животински свѣтнали изблещени очи, изпърво се олюлѣ и измънка съ лепкаво запѣнена уста, скръцна мощно продължително съ зъби и се нахвърли като вълчица върху Витанъ. Съ едната ржка той го улови здраво за гръкляна, а съ другата издигна рждасалата желязна подпорка отъ вратата . . . ала тутакси четири чифта ржце го притиснаха до стената. Разтърваха ги.

— Азъ . . . мисли му, — изрече Витанъ, изтърси рошавия си калпакъ въ колѣното, кимна заплашително съ глава и изкочи на улицата.

Бѣше облачна вечеръ.

Въ кѣщи се случи това, което прекоси останалитѣ му малко дни и то се случи така просто и леко, че не сѣти мъжа. Въ неговата пламнала нетрезвена глава всичко преживѣно и чуто въ кръчмата